

ਸਥਾਨਕ ਬਾਡੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਵਾਜਬ ਮਾਲੀਆ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਡੇ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਸਮਾਜ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਲਾਸੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਪਾਰਾਂ, ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗਾਂ 'ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਕੇ ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ-ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਮਾਲੀਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਵਾਜਬ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਮਾਨ ਹਨ, ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਰਟੀਕਲ ਇੱਕ ਸੁਚੇਤ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ, ਜੋ ਟੈਕਸ ਉਪਾਅ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਚੇਤ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਾ. ਕਾਹਨ ਚੰਦ ਦੇ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀਆਂ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਡੀ. ਫਲਾਸ਼ਾ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਗੋਪਾਲ ਚੰਦ ਭੱਲਾ, ---ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਹੋਰ, ---ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1959 ਦੀ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 5

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V) ਐਸ. 48 (1)(ਬੀ) - "ਅਗਲਾ ਹੁਕਮ" - ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਐਗਜੀਕਿਊਟਿੰਗ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ -ਕੀ "ਅਗਲੇ ਆਰਡਰ" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ (ਐਗਜੀਕਿਊਟਿੰਗ) ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਸਿਵਲ ਕੋਡ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 48 (1) (ਬੀ) ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ "ਅਗਲੇ ਹੁਕਮ" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਕੇਸ-ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ, 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਦਾਸ ਸਹਿਗਲ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 1956 ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 468 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਮਿਤੀ 3 ਮਾਰਚ, 1956, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਦੇਵ ਰਾਜ ਸੈਣੀ, ਸਬ ਜੱਜ 1st ਕਲਾਸ, ਬਟਾਲਾ, ਮਿਤੀ 26 ਮਈ, 1955, ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

ਐਚ.ਆਰ. ਸੇਢੀ, ਯੂ.ਐਸ. ਸਾਹਨੀ ਅਤੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਰੀਨ, ਐਮ.ਐਸ. ਜੈਨ ਅਤੇ ਕੇ.ਕੇ. ਕੁਕੁਰੀਆ, ਵਕੀਲ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ।

ਆਰਡਰ

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ.---ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਨੇ ਗੋਪਾਲ ਚੰਦ ਅਤੇ ਜਸਵੰਤ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 25 ਮਾਰਚ, 1941 ਨੂੰ ਲਾਗਤਾਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖੀ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ 6 ਫੀਸਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ 1,414 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ/ਫੈਸਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਐਗਜੀਕਿਊਟਿੰਗ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ 14 ਮਈ, 1949 ਨੂੰ, ਨਿਰਣੇ-ਦੇਵਦਾਰ (ਜੱਜਮੈਂਟ-ਡੈਟਰ)30 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ

ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ। ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਬਾਅਦ 31 ਜੁਲਾਈ, 1951 ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਗੋਪਾਲ ਚੰਦ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲ ਚੰਦ, ਨਿਰਣੇ-ਦੇਣਦਾਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਵਿਚਕਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ (ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ) ਅਦਾਲਤ ਨੇ 24 ਨਵੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ:-

"ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਾਸ਼ੀ 40 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮਾਸਿਕ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੋ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਬਕਾਇਆ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ (ਲੰਪ ਸਮ) ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਵਸੂਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੀ ਕਿਸ਼ਤ 24 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। 385-2-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ 'ਤੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਉੱਠੀ ਹੈ, ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ 13 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ 1,128-10-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਗੋਪਾਲ ਚੰਦ, ਨਿਰਣੇ-ਦੇਣਦਾਰ (ਜੱਜਮੈਂਟ-ਡੈਟਰ) ਵੱਲੋਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਈ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ, ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਨ: -

(1) ਕੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ?

(2) ਕੀ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਵਿਆਜ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਧਾਰਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਵਿਆਜ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 31 ਜੁਲਾਈ, 1951 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕਾਲਮ 7 ਵਿੱਚ, ਵਿਆਜ ਦੀ ਰਕਮ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਗਣਨਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਦਫਤਰ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜੀ ਗਈ ਕੈਫੀਅਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੁ. 1,265 ਬਕਾਇਆ ਸਨ ਅਤੇ, ਦਫਤਰ ਦੀ ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਆਜ ਦੀ ਕਦੇ ਗਣਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਣੇ-ਦੇਣਦਾਰ (ਜੱਜਮੈਂਟ-ਡੈਟਰ) ਨੂੰ ਇਸ ਖਾਸ ਰਕਮ 1,265 ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਸਮਝੌਤਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਈਆਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਵਿਆਜ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ, ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਜ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਖੋਜ ਤੱਥ ਦੀ ਇੱਕ ਖੋਜ ਸੀ ਜੋ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਰਣੇ-ਦੇਣਦਾਰ (ਜੱਜਮੈਂਟ-ਡੈਟਰ) ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਖੋਜ (ਫਾਈਂਡਿੰਗ), ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਲਾਭ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ---

"48(1) ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਉਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਲਈ, ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੇਜੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ---

(ਏ) ਫ਼ਰਮਾਨ(ਡਿਕਰੀ) ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਂ

(ਬੀ) ਜਿੱਥੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਾਰੀਖ਼ ਜਾਂ ਆਵਰਤੀ ਮਿਆਦ (ਰੈਕਰਿੰਗ ਪੀਰੀਅਡ)'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਭੁਗਤਾਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਜਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਪੁਰਦਗੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 1954 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਖਰੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਸੀ ਅਤੇ, ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।) ਦੀ ਧਾਰਾ 48, ਅਤੇ ਸਾਲ 1951 ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਆਵਰਤੀ ਮਿਆਦਾਂ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ "ਅਗਲੇ ਹੁਕਮ" ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਹੁਕਮ ਨੇ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ 40 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਹਵਾਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 48 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ , ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼। ਉਸਨੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 20 ਦੇ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ: -

“ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ, ਨਿਰਣੇ-ਦੇਣਦਾਰ (ਜੱਜਮੈਂਟ-ਡੈਟਰ) ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਤੇ, ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ, ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਆਜ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਡਿਕਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

* * * * *

ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਅਤੇ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਵਰਤੀ ਮਿਆਦਾਂ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਧਾਏਗਾ। ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ. ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਮਰਥਨ *ਗੋਬਰਧਨ ਬਨਾਮ ਦਾਊ ਦਿਆਲ (1)* ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 281 (ਕਾਲਮ 1) 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ:-

"ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ 48 ਵਿੱਚ "ਅਗਲਾ ਹੁਕਮ" ਸ਼ਬਦ ਵਧੇਰੇ ਆਮ ਹਨ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਆਰਡਰ 20, ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਆਰਡਰ 20, ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਰਡਰ ਕੇਵਲ ਅਸਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ 'ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਆਦੇਸ਼' ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ।"

ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ , *ਮੱਲ ਮੁਰਾਰੀ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (2)* ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ *ਅਵਧ ਕਮਰਸੀਅਲ ਬੈਂਕ ਬਨਾਮ ਥ. ਬਿੰਦ ਬੰਸੀ ਕੁਏਰ (3)*, ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦੂਜੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਦੇ ਉਲਟ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। *ਨਿਹਾਲ ਹੁਸੈਨ ਬਨਾਮ ਸਈਅਦ ਅਹਿਮਦ (4)*, ਰਾਜਾ ਸੀ.ਜੇ. ਵਿੱਚ, ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ *ਡੀ.ਐਸ. ਆਪਤੇ ਬਨਾਮ ਤੀਰਮਲ ਹਨਮੰਤ ਸਸਨੂਰ (5)* ਅਤੇ *ਐੱਚ.ਫੀਲਡਿੰਗ ਬਨਾਮ ਜਾਨਕੀ ਦਾਸ ਐਂਡ ਸਨਜ਼ (6)* ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਿਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਖ-ਨੋਟ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ: -

"ਇੱਕ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਕੇਲ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 48, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) (ਬੀ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ 'ਅਗਲੇ ਹੁਕਮ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ, ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕੁਝ ਖਾਸ ਮਿਤੀਆਂ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ

ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਿ ਲਾਗੂ ਕਰਨ (ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ) ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼। ਇਸਲਈ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼, ਧਾਰਾ 48 ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਆਰਡਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। "

ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, *ਹਾਜ਼ੀ ਜ਼ਹੀਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਬਨਾਮ ਮਾਉਂਟ ਅਮਤੂਰ ਰਸੀਦ (7)* ਵਿਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੇ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਬਦੁਰ ਰਹਿਮਾਨ, ਜੇ., ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ "ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਜਾਂ ਆਵਰਤੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ"। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਦੀ ਲਾਲ, ਸੀ.ਜੇ. ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ *ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਰਮਜ਼ਾਨ (8)* ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। *ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ* ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਧਾਰਾ 48(1) (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਹੈੱਡ-ਨੋਟ (ਏ) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਤਰਾਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ:-

"ਇੱਕ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਮਝੌਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਪਾਰਟੀਆਂ, ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ

ਹੈ, ਨਵੇਂ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 (ਬੀ) ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 210 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਹੁਣ ਆਰਡਰ 20, ਨਿਯਮ 11) ਜਿਸ ਨੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।"

ਦਰਅਸਲ, ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਜੈ ਲਾਲ, ਜੇ.ਵੱਲੋਂ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (9) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਕੁਰੀਆਕੋ ਬਨਾਮ ਕੁਰੀਅਨ ਪਾਈਲੀ (10) ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਾਵਨਕੋਰ ਕੇਚੀਨ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਵਾਂਗ ਹੀ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ

- (1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1932 ਆਲ. 273.
- (2) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1940 ਆਲ 107.
- (3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1939 ਪੀ.ਸੀ. 80.
- (4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1936 ਅਵਧ 266.
- (5) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1925 ਬੰਬ 503.
- (6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1926 ਲਾਹ. 465.
- (7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ 1944 ਲਾਹ. 106.
- (8) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1923 ਲਾਹ. 381.
- (9) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1933 ਲਾਹ. 758
- (10) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਟਰਾ. ਕੇਚੀਨ 394 ਤੇ ਪੀ. 397.

ਅਮਨਪ੍ਰੀਤ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਵਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ

ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੱਤਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।